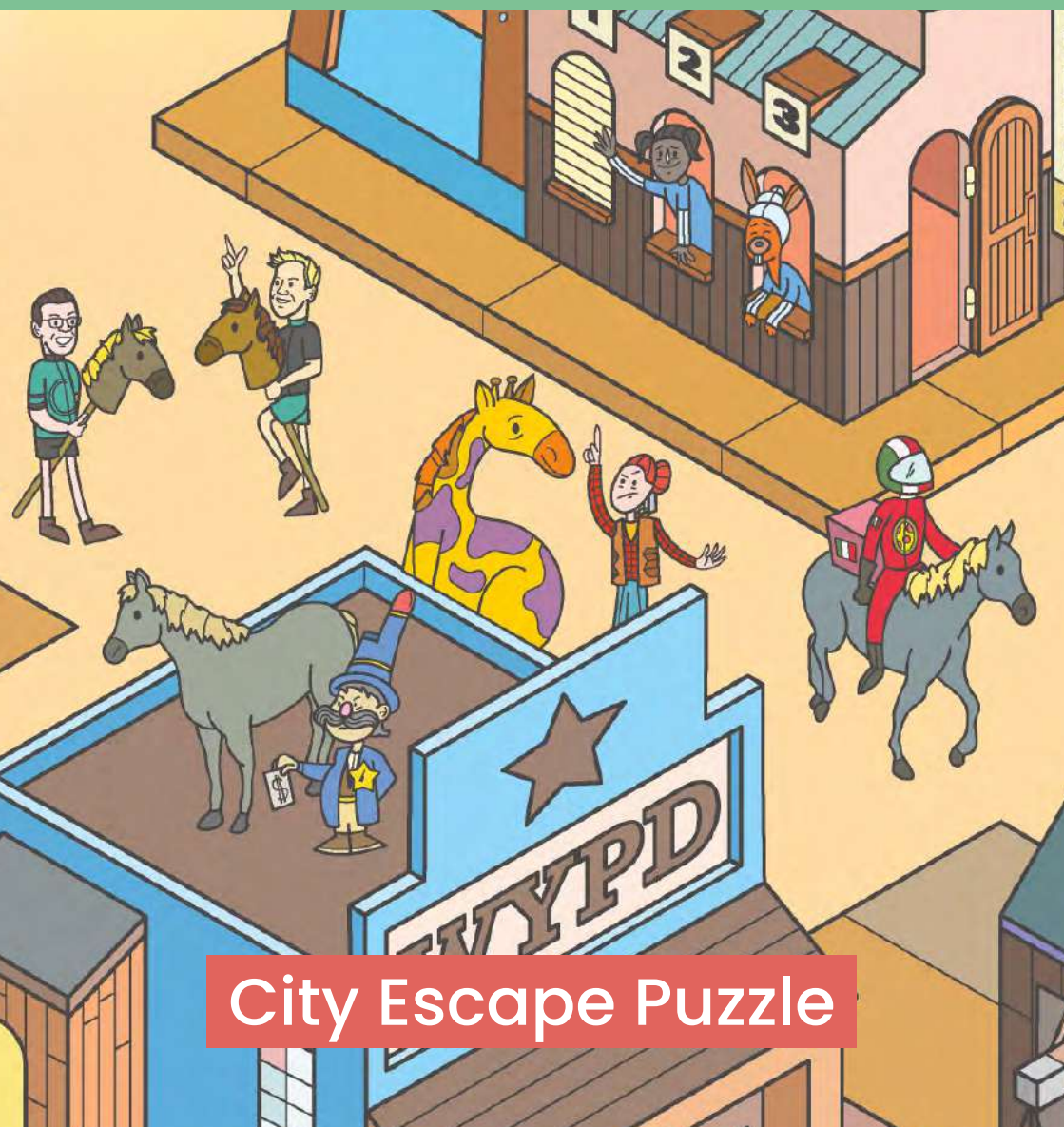

KILLER KIM

IN WILD YORK

City Escape Puzzle

KILLER KIM

WAT VOORAF GING...

Killer Kim, of gewoon Kim. Op een dag wordt ze wakker in een vreemde gevangenis. Hoe is ze daar terechtgekomen? Niemand weet het, ook Kim niet. Er is maar één ding waar ze aan denkt: ontsnappen uit deze griezelige plek.

Makkelijker gezegd dan gedaan. Maar op de een of andere manier lukt het haar. En nu? Ze bevindt zich in een bizarre nieuwe wereld, als lid van een vreemd, excentriek circus. Een uitgestrekte stad wordt haar nieuwe speeltuin.

En raad eens? Opnieuw heb jij de touwtjes in handen. Jij bepaalt waar Kim heen gaat, wat ze doet... en of ze er levend uitkomt.

Dit is geen doorsnee puzzel. Je begint niet met de randen. Er staat misschien een afbeelding van de voltooide puzzel in dit boekje, maar het echte avontuur vind je tussen deze pagina's.

Want deze puzzel is bovenal een verhaal. En Kim? Zij heeft jouw hulp nodig. Volg haar door de wendingen van deze gevaarlijke plek. Op belangrijke momenten moet je haar volgende stap kiezen. Links of rechts? Vooruit of achteruit? Verbergen of rennen? Elke beslissing leidt je naar een andere pagina en een ander deel van het verhaal.

Kijk goed! Overal zijn aanwijzingen verborgen die misschien wel haar leven kunnen redden. Kies je goed? Dan gaat het verhaal verder. Maak je de foute keuze? Dan kun je beter op je stappen terugkeren en voorzichtiger zijn. En als je het einde haalt? Werk dan gerust de puzzel af.

*Benieuwd naar hoe
het allemaal begon?
Duik dan in de
Prison Escape Puzzle.
Het eerste deel van
Kims wilde avonturen.*

DE HELDEN VAN ONS VERHAAL.

Kim

Snel van begrip en verliefd op chaos. Een meester in het ontsnappen, met een talent voor improvisatie en het aantrekken van problemen. Bluffend vliegt ze doorheen de gekste situaties. Klimmend en vermomd, komt ze op de een of andere manier altijd weer op haar pootjes terecht. Met de politie op haar hielen en een lange lijst van spijtbetuigingen probeert ze de wet, en de realiteit, een stap voor te blijven.

Walter

Walter, een giraffe met een korte nek en een groot gevoel voor loyaliteit, is Kims stille sidekick en een onwaarschijnlijke klimexpert. Hij blijft kalm onder druk en is onverklaarbaar behendig. Hij volgt haar op de voet door de chaos met een rustige charme.

Roosevelt

Teddy Roosevelt, sheriff van Wild York, houdt de stoffige stad onder controle met zijn scherpe instinct, zijn krachtige stem en zijn nultolerantie voor onzin, vooral voor clowns. Hij is stoer, dramatisch en altijd wantrouwig. Hij is het soort wetsdienaar die niets twee keer vraagt en nooit een aanwijzing mist.

William

William Tweed, beter bekend als Boss, runt de Long Island Saloon met een knipoog en een geheime voorraad. Hij is nors maar slim, weet hoe hij het systeem moet bespelen en buigen als er chocolade in het spel is. Als er iets duisters broeit in Wild York, is de kans groot dat Boss alvast het eerste kopje heeft ingeschonken.

Billy & Kid

Verhuizers van beroep, oplichters van nature. Billy en zijn dochter, Kid, vervoeren meer dan alleen oude piano's. Snel met een kar en nog sneller met een excuus. Zij zijn het team waar je terecht kunt als iets, of iemand, snel moet verdwijnen in Wild York.

Rockefeller

Strak in het pak en rijdend in stijl. John Rockefeller is de rijkdom op wielen van Wild York. Beleefd, krachtig en altijd op het juiste moment op de juiste plaats. Hij is het soort man die deuren opent. Soms naar kansen, vaker naar problemen.

Hamilton

Ambitueus, strikt volgens het boekje en hunkerend naar promotie. Zo ziet adjunct Hamilton elke outlaw als zijn grote doorbraak. Scherp in uniform en nog scherper in trots, is hij vastbesloten om naam te maken. Zelfs als dat betekent dat hij chocoladecriminelen doorheen de tijd moet achtervolgen.

MAAK EERST DIT DEEL
VAN DE PUZZEL.

DE AANKOMST.

Vanuit de achterkant van een snel rijdende bus, gekleed als een clown en zittend naast de enige giraf ter wereld met een korte nek, keek Kim uit de voorruit en zag de wereld voor haar ogen veranderen zodra het voertuig precies 142 kilometer per uur bereikte. Verschillende enorme torens verschenen aan de horizon. Naarmate ze dichterbij kwamen, werd duidelijk dat deze enorme gebouwen waren gebouwd uit hout, wat vreemd was gezien hun omvang. Voordat Kim er te veel over kon nadenken, zag ze een bord aan de kant van de weg dat hen welkom heette in Wild York.

Voor het eerst sinds ze de gevangenispoorten hadden verlaten, durfde Kim achterover te leunen en te zuchten. Ze merkte nauwelijks de verandering van de ondergrond waarop ze reden. Terwijl de bus steeds meer schudde door het verdwijnende asfalt dat plaats maakte voor grind en stof, voelde Kim zich eindelijk zen. De beweging van de bus werd zelfs ontspannend en langzaam viel ze in slaap.

Niet veel later werd ze wakker toen de bus abrupt tot stilstand kwam op de zandweg. Een eenzame figuur was voor de bus verschenen en gaf hen een teken om te stoppen. Ze kon hem door de open ramen naar hen horen roepen. 'Hallo mensen, ik heet Teddy, maar

jullie mogen me Sheriff Roosevelt noemen. Ik leid de politie in deze stad, en ik wil graag dat iedereen in dit vreemd uitzijnde voertuig uitstapt.'

Kim voelde rillingen over haar rug lopen. Was deze man door de bewakers van Carcerem Temporis gewaarschuwd dat ze was ontsnapt? Of probeerde hij alleen maar een routinecontrole uit te voeren om ervoor te zorgen dat niemand voor problemen zorgde? Dat laatste leek aannemelijk, aangezien deze hele plek eruitzag als een enorm brandgevaar. Kim twijfelde: het risico nemen om bij haar nieuwe circusfamilie te blijven, wat haar mogelijk rechtstreeks in de lange armen van de wet zou brengen, of vluchten. Ze gluurde door de ramen en zag een steegje niet ver van één kant van de bus. De ingang van dit enorme voertuig bevond zich aan de andere kant, dus als ze zich door het raam wurmde, zou ze misschien kunnen vluchten zonder opgemerkt te worden. Er was niet veel tijd om erover na te denken, want de sheriff was al dichterbij gekomen. Wat moest ze doen?

TIJD OM EEN KEUZE TE MAKEN! GA NAAR DE VOLGENDE PAGINA

**BLIJF BIJ
DE GROEP**

GA NAAR
PAGINA 12

**LOOP IN
HET STEEGJE**

GA NAAR
PAGINA 14

**MAAK NU DIT DEEL
VAN DE PUZZEL.**

BLIJF BIJ DE GROEP.

Kim probeerde zichzelf te kalmeren. Het was onmogelijk dat ze zo snel hadden ontdekt dat ze vermist was. En zelfs als dat wel zo was, was ze nog steeds verkleed als clown. Het enige wat ze hoefde te doen was kiezen tussen een glimlach of een frons en haar mond houden. Ze deed snel wat extra make-up op om er nog gekker uit te zien, en Kim was klaar om deze plek binnen te gaan op dezelfde manier als ze de vorige had verlaten: door zich aan te passen. Er waren sowieso veel te veel mensen en wezens in deze bus om te zien wie wie was.

Ze voegde zich bij de andere circusartiesten toen ze de bus verlieten. Iedereen ging in een lange rij staan en wachtte terwijl sheriff Roosevelt de bus binnenkwam. Zonder een woord te zeggen liep hij langs elke rij stoelen en keek onder elke stoel. Onnodig te zeggen dat dit Kim nauwelijks gemoedsrust gaf. Na een paar minuten kwam hij terug en richtte zich eindelijk tot de groep.

‘Mijn excuses voor het storen, maar we zijn op zoek naar een voortvluchtige

crimineel uit de gevangenis waar jullie net hebben opgetreden. Ik heb echter niets verdachts aan boord gevonden. Jullie zijn vrij om te gaan.’

De groep begon langzaam weer in de bus te stappen en Kim voelde zich alsof er 100 ton van haar schouders viel. Zoals sheriffs dat doen, maakte Teddy nog een laatste opmerking toen ze afscheid namen. ‘En ik wil jullie niet in mijn stad in de problemen zien komen, hoor!’

Voorals die roodharige clown. ‘Al sinds ik een kind was, heb ik een hekel aan clowns.’ De baardvrouw in het gezelschap lachte en draaide zich om. ‘Waar heb je het over? Dit circus heeft geen roodharige clowns.’

Dit leidde tot een onmiddellijke reactie van sheriff Roosevelt, die een schot in de lucht afvuurde. Meteen kwamen er 24 agenten aanrijden op paarden met sirenes en zwaailichten op hun hoofden. Binnen enkele seconden lag Kim op de grond, geboeid en klaar om teruggebracht te worden naar Carcerem Temporis.

**DENK EERST AAN JEZELF!
DIT WAS DE FOUTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 14 OM
DE JUISTE KEUZE TE ONTDEKKEN.**

LOOP IN HET STEEGJE.

Kim vertrouwde dit helemaal niet. Terwijl de sheriff de bus vanaf de zijkant naderde om iedereen uit te laten stappen, schuifelde ze snel naar achteren. Er leek een raam te zijn dat open kon omdat het ook dienst deed als nooduitgang. Zo stil mogelijk opende ze het raam en rende ze naar het steegje. Zonder om te kijken, klom ze meteen over een muur en sprong er overheen.

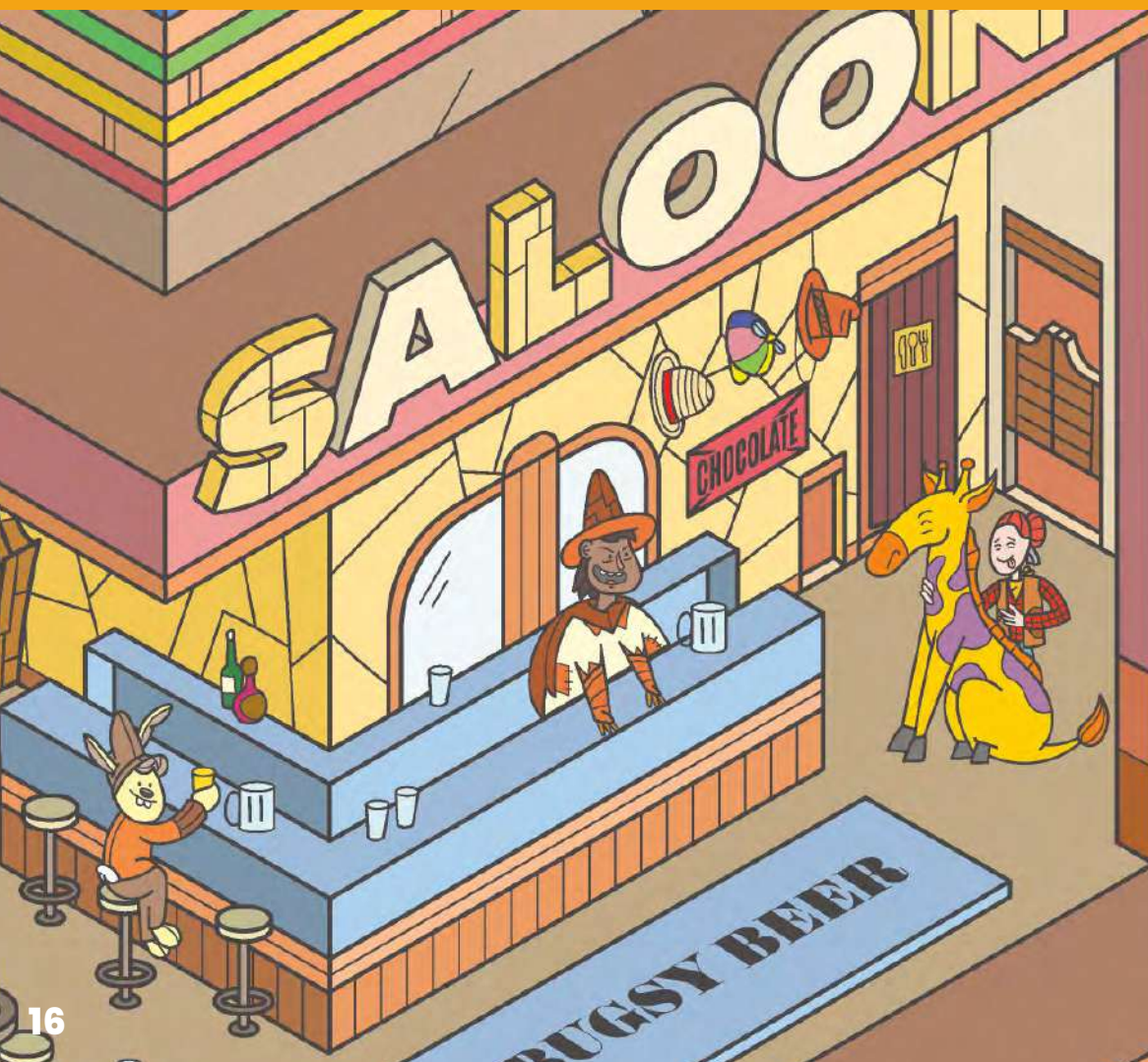
Ze kwam uit op een klein terras waar wat kleren hingen te drogen. Haar geluk was compleet toen ze zag dat er een outfit tussen hing die bij haar paste. Ze was net begonnen met het uittrekken van het clownspak toen ze plotseling iets hards voelde dat haar hielp de rits naar beneden te trekken. Helaas werkte dat niet, want ze voelde alleen maar pijn en draaide zich om, om te zien wat deze sensatie veroorzaakte. Het was de giraffe met de korte nek uit de bus. 'Wat doe jij hier?' riep Kim uit. Er kwam natuurlijk geen antwoord, maar de giraffe keek haar zo schattig aan dat ze besloot hem mee te nemen. Ze legde haar hand op zijn schouder en zei: 'Vanaf nu heet je Walter, dat is een goede naam voor een assistent.'

Ze bleef worstelen tot ze uit de onesie was en een betere outfit had aange trokken. Bovendien zorgde ze voor een mooie cowboyhoed voor Walter. Ongeveer 15 minuten later was ze er ook in geslaagd om alle make-up van haar gezicht te verwijderen die ze in de bus had gebruikt om het clownverhaal geloofwaardig te maken. Tijd voor een nieuwe persoonlijkheid, dacht ze.

Na zich omgekleed te hebben, klom ze over de volgende muur, om vervolgens op een grote straat terecht te komen. Even dwaalden haar gedachten af naar hoe Walter over muren heen kwam, maar toen ze achterom keek, stond hij al naast haar. Blijkbaar was hij op de een of andere manier best goed in klimmen. Er reden overal koetsen, die tonnen stof deden opwaaien. Kim merkte dat haar keel hierdoor snel erg droog werd en besloot iets te drinken te zoeken. Aan de overkant van de weg zag ze het woord 'Saloon' staan op een veel te klein bordje voor deze 77 verdiepingen hoge houten toren met een dak in de vorm van een koperen torenspits. Ze besloot naar binnen te gaan.

**SLOOP DIE MUREN OM JE HEEN!
DIT WAS DE JUISTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 16 OM VERDER TE GAAN.**

LONG ISLAND SALOON.

Kim wist niet echt wat ze kon verwachten toen ze door de klapdeuren liep. Het enige wat ze kon bedenken was dat dit een vreemde ingang van een wolkenkrabber was. Eenmaal binnen was ze bang dat iedereen naar haar zou staren, maar het bleek dat dit geen film was, maar gewoon het dagelijkse leven. Iedereen ging gewoon door met hun leven terwijl ze naar de bar liep. Blijkbaar trok zelfs Walter niemands aandacht. Vreemd genoeg zag ze de barman niet meteen, maar ook al konden haar ogen hem niet vinden, haar oren deden dat wel toen ze een vloek hoorde komen van haar rechterkant toen een man met een schort een oude pianola schopte.

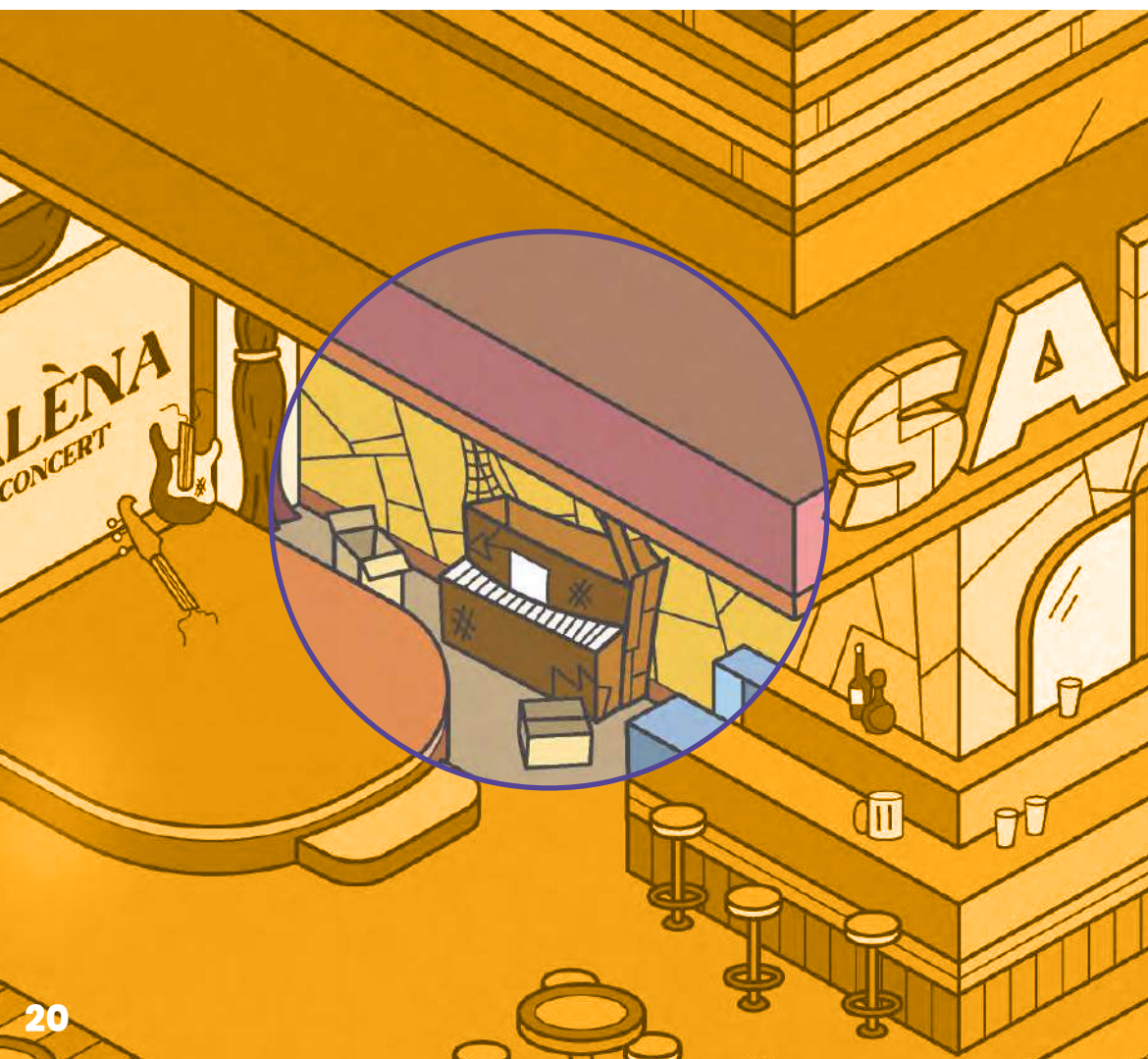
‘Verdomd stuk schroot. Ik kan niet wachten tot je wordt weggehaald, zodat ik het nieuwere model kan krijgen.’ Hij duwde het apparaat in een donkere hoek en draaide zich om om terug te lopen naar de bar. ‘Hallo, mevrouw. Wat kan ik voor u doen vandaag?’ Op de een of andere manier verraste die vraag Kim, alsof er iets anders was wat ze had moeten verwachten. Haar mond flapte er gewoon het eerste uit wat haar brein bedacht. ‘C-Chocolade. Ik zou graag een warme chocolademelk willen, meneer.’ Ze keek naar Walter, die alleen maar wild knikte. Blijkbaar was hij het ermee eens. De barman trok een wenkbrauw op en liet zijn blik op en neer gaan van de bar naar Kims gezicht

en weer terug. ‘U komt niet uit deze streek, toch, juffrouw? Alle vormen van cacao zijn al 13 jaar verboden in deze stad. Ik heet trouwens William. Maar de meeste mensen hier noemen me Boss.’ Voordat ze zelfs maar kon reageren, leunde de barman naar haar toe en begon te fluisteren. ‘Natuurlijk zijn er altijd mensen die de status quo uitdagen en je misschien aan chocolade kunnen helpen, als je je mond kunt houden.’ Boss knipoogde naar haar.

Kim wilde geen problemen, maar haar hersenen waren inmiddels zo gefocust op het idee dat ze warme chocolademelk wilde, dat ze alleen maar kon knikken. Boss verdween onmiddellijk in de keuken. Toen hij weg was, begon Kim te twijfelen of dit wel zo’n slimme zet was. Alsof ze nog niet genoeg problemen had, stond ze op het punt om ook hier een wet te overtreden. Ze begon rond te kijken of ze onopgemerkt weg kon glippen. Toen ze voorbij de ingang keek, zag ze plotseling twee koetsen die probeerden te parkeren. De ene werd getrokken door vier paarden met sirenes op hun kop. Een overdreven vertoon van macht, dat was zeker, maar Kim wist dat dit de sheriff was die arriveerde. De andere had een opschrift op de zijkant: ‘Billy & Kid -Wij vervoeren uw oude meubels.’ Toen beide heren elkaar buiten de saloon begroetten, wist Kim dat blijven zitten het slechtst mogelijke idee was.

**TIJD OM TE BESLISSEN.
GA NAAR DE VOLGENDE PAGINA!**

VERSTOP JE IN DE PIANOLA.

Aangezien niemand enig teken had gegeven dat ze zich in deze ruimte bevond, begaf Kim zich langzaam naar de pianola in de donkere hoek. Net toen ze nadacht over hoe ze het deksel geruisloos kon openen, zag ze dat de klapdeuren bewogen. Eerst kwam de sheriff binnen, op de voet gevolgd door Billy. Die laatste gaf de deuren een extra duw, waardoor ze met veel kracht opengingen en dicht vielen en Billy's dochter recht op haar hoofd raakten. Nu draaiden alle hoofden in de saloon zich naar de ingang. Dit was het soort kans waar Kim van gedroomd had. Snel opende ze het bovenste deksel en wist zich in de pianola te wurmen, die gelukkig de helft van zijn inhoud miste. Geen wonder dat dit ding niet speelde. Terwijl ze een comfortabelere houding probeerde te vinden, kwam Walter achter haar aan en drukte haar feitelijk plat op de bodem van de pianola.

Gelukkig vond ze daar een klein gaatje in het houtwerk, net groot genoeg om te zien wat er in de saloon gebeurde. Net toen sheriff Roosevelt bij de bar

aankwam, kwam Boss de deur uit met een kop warme chocolademelk. Hij verstijfde onmiddellijk toen hij de sheriff zag. 'Wat heb je daar, Boss? Daar zit toch geen cacao in, hè?' Boss gaf de indruk even na te denken over zijn opties. 'Het is een restant van jaren geleden, sheriff. Er kwam een gekke dame binnen die een pistool tegen mijn hoofd hield en warme chocolademelk eiste! Ze stond hier! Ik probeerde alleen maar niet vermoord te worden. We moeten haar vinden.'

Terwijl de sheriff leek na te denken over wat de baas had gezegd, voelde Kim dat de pianola bewoog. Billy duwde hem naar de uitgang en zette hem met veel moeite achterin de koets. Terwijl de sheriff en de baas in een verhitte discussie raakten, reed ze weg.

SCHOL!
DIT WAS DE JUISTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 24 OM VERDER TE GAAN.

VERBERG JE IN DE KEUKEN.

Met een snelle sprong sprong Kim over de balk en ging in een gehurkte houding zitten. Walter volgde haar door gewoon recht over de hele balk te springen zonder deze aan te raken. Gelukkig had hij geen nek die hij laag moest houden. Kim hoorde de klapdeuren twee keer opengaan, gevolgd door een dove klap. Toen ze de woorden 'ga aan de bar zitten' hoorde, sprong ze bijna op, maar dat zou haar natuurlijk verraden hebben. Door zich op haar buik te leggen kroop ze de keuken in door de op een kier staande deur.

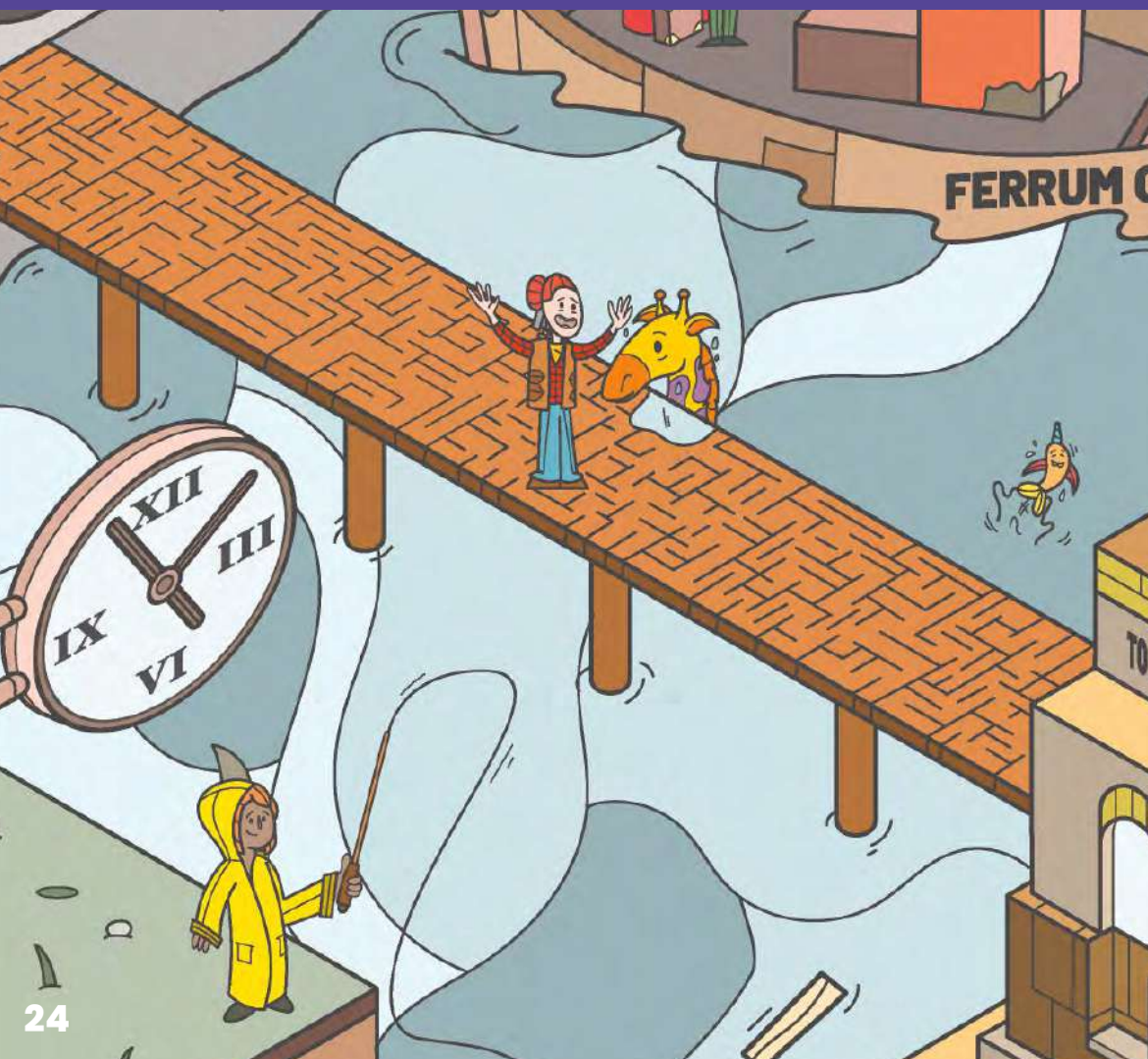
Toen ze veilig en uit het zicht was, keek ze omhoog, maar tot haar verbazing was Boss nergens te bekennen. Wat haar echter wel opviel vanaf deze hoogte, was een kleine deur in de muur aan de andere kant. Ze hoorde heel vaag voetstappen uit de gang erachter komen. Plotseling kwam Boss door de opening, alleen was hij op dat moment

slechts 25 centimeter lang. Hij had twee repen chocolade in zijn hand. Hij stopte midden in de keuken en at de eerste reep op. Meteen begon hij weer tot zijn normale grootte te groeien. Toen dat gebeurd was, liep hij naar het fornuis waar de melk net begon te koken. Hij begon tegen zichzelf te praten. 'Ik vraag me af waarom de dame wil krimpen. Ik denk dat ik het haar zal vragen als ik haar dit serveer.'

Kim sprong rechtop en schreeuwde. 'Is dit wat chocolade met je doet hier?' Ze was helemaal vergeten dat Boss geen idee had dat ze hier was. Hij liet alleen een luide 'Bah!' horen en gooide de kop melk die hij net aan het vullen was rechtstreeks naar haar. Hij raakte haar op haar hoofd en ze viel op de grond. Ze raakte bewusteloos toen ze voetstappen hoorde die de keuken in renden. Het laatste wat ze zag was de hoed van sheriff Roosevelt.

**TE VEEL VOLK IN DE KEUKEN.
DIT WAS DE FOUTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 20 OM
DE JUISTE KEUZE TE ONTDEKKEN.**

TRAILBLAZER'S BAKEN.

De hobbelige rit duurde een eeuwigheid. Hoe groot was deze stad eigenlijk? Na wat een eeuwigheid leek, kwam de koets plotseling tot stilstand. De pianola werd uit de achterbak gehaald en rolde naar een plek vlakbij de kar waar hij net in had gestaan. Ze hoorde de deuren dichtgaan, waarna haar chauffeur vertrok. Op dat moment durfde ze eindelijk de bovenkant te openen. Haar ogen hadden een paar seconden nodig om aan het licht te wennen.

Wat ze zag was in feite een stortplaats, alleen was bijna alles van hout en was er ook overal behoorlijk wat metaal aan bevestigd. Ze bleef het enorme gebied met afval in zich opnemen, totdat haar ogen plotseling vielen op een enorm monument in het midden. Het was bijna 30 meter hoog en het was een standbeeld van een cowgirl met een pistool aan haar riem. Ze hield een brandijzer voor veeboeren omhoog, waarvan de bovenkant roodgloeiend was van de hitte. Het symbool bovenop vormde de letters 'WY'. Onderaan stond een inscriptie met de tekst: "Aan allen die vrijheid en geluk zoeken, welkom in het ongetemde land." Het gaf

haar het gevoel dat ze hier voor altijd kon blijven. Niet in de vuilnisbelt natuurlijk, maar een plek die vrijheid en fortuin aanmoedigde, leek haar precies de juiste plek. Ze besloot om in ieder geval een tijdje te blijven. Plotseling lag de wereld aan haar voeten, terwijl de mogelijkheden als golven op het strand over haar gedachten spoelden. Ze had zin om wat bezienswaardigheden te bekijken en zag een lange rij voor het standbeeld staan. Blijkbaar kon je naar binnen. Aan de andere kant voelde ze zich niet echt op haar gemak om een afgesloten ruimte binnen te gaan. Een soort post-celstress, zou je kunnen zeggen. Natuurlijk kon ze ook gewoon de stad in gaan, maar daar zou de sheriff haar nu wel zoeken. Dat hele cacaogebeuren hielp haar niet echt.

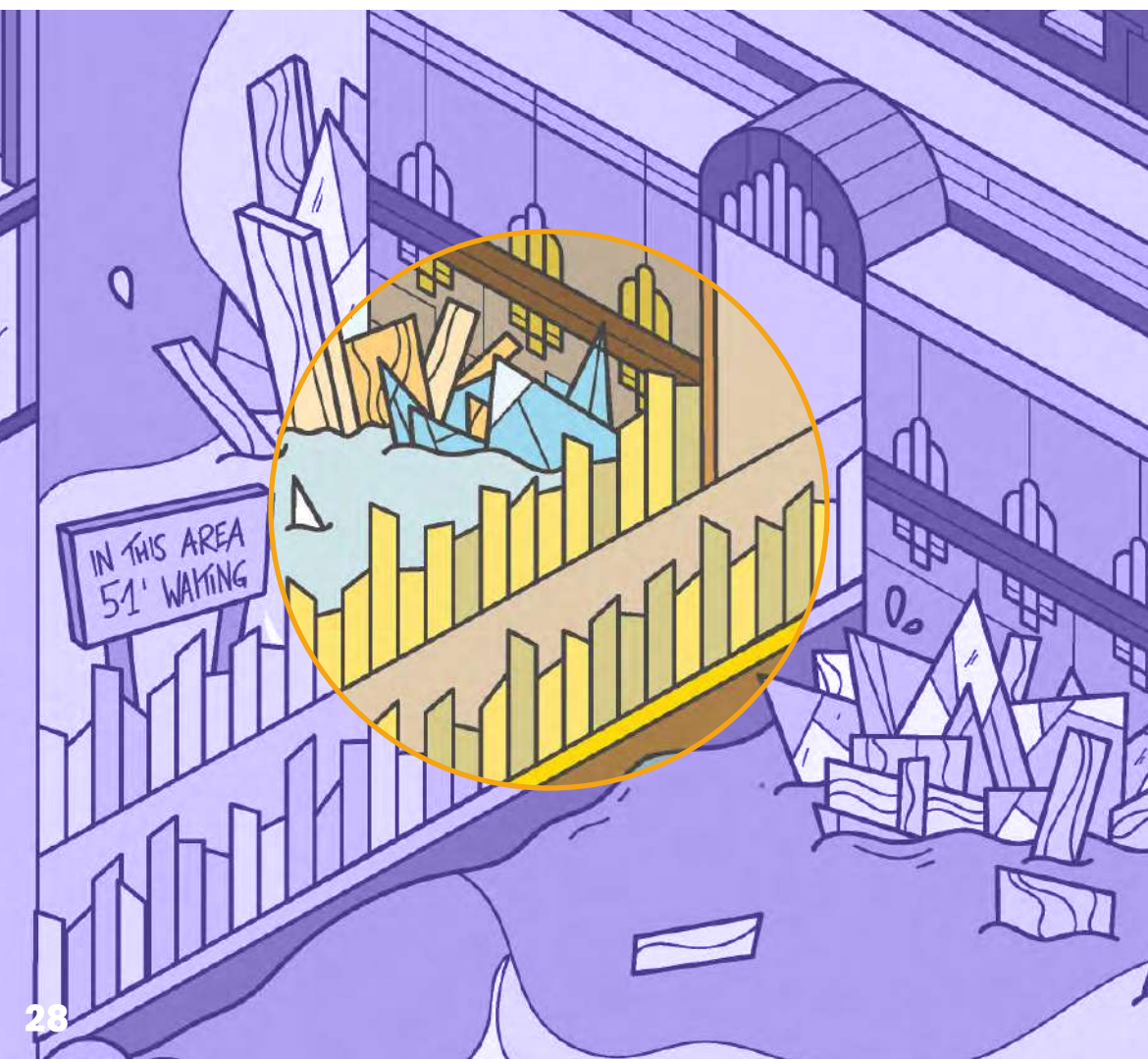
Hoe dan ook, het was hier blijven en die monoliet bezoeken of teruggaan en de stad bekijken. Verder was deze plek omgeven door water en ze was niet van plan om te gaan zwemmen.

**TIJD OM TE BESLISSEN.
GA NAAR DE VOLGENDE PAGINA!**

**MAAK NU DIT DEEL
VAN DE PUZZEL.**

SLUIT AAN IN DE RIJ.

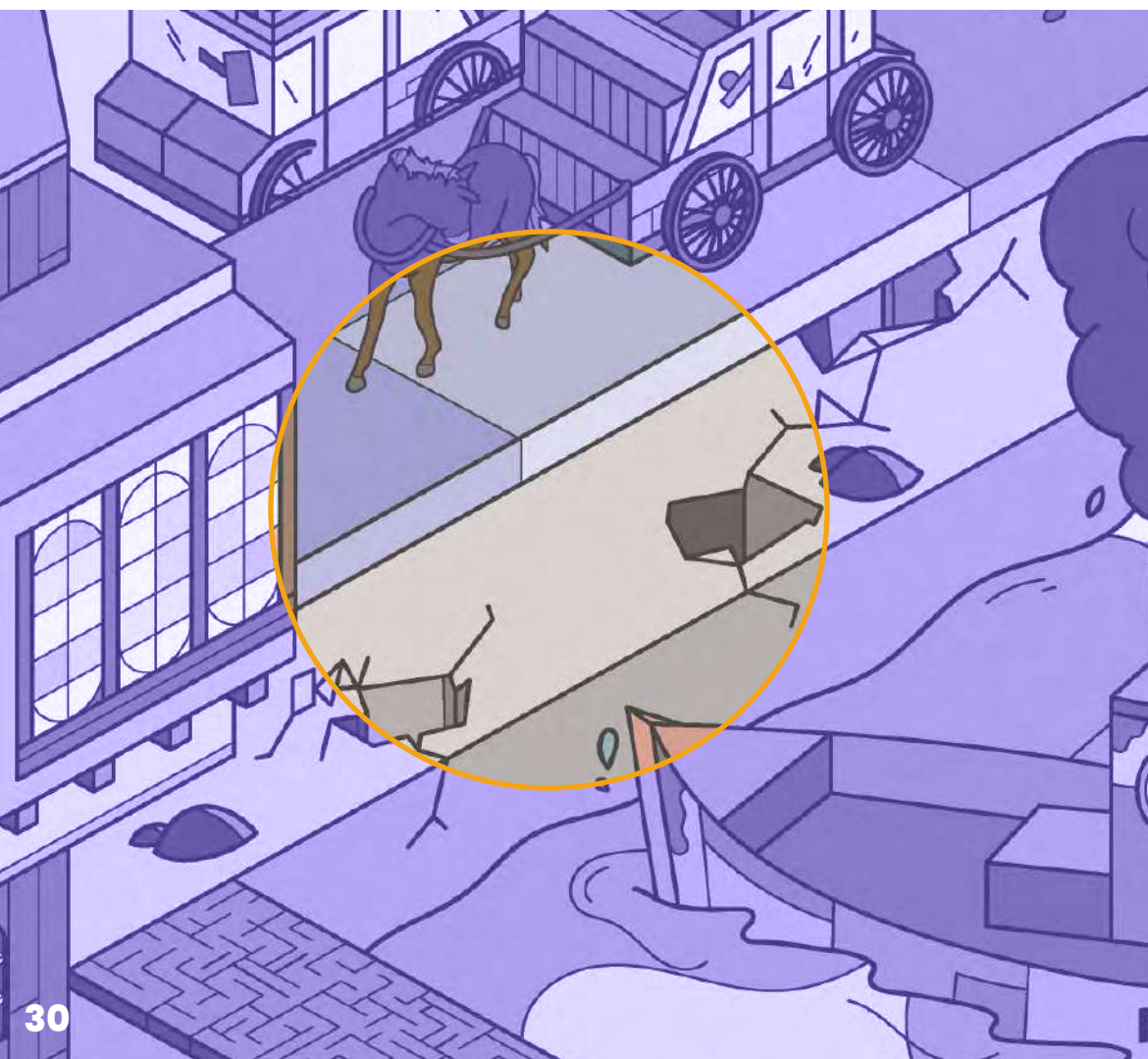
Kim en Walter sloten zich aan bij de lange rij en wachtten ongeveer een uur. De mensen om hen heen discussieerden over verschillende complottheorieën, de ene nog ongeloofwaardiger dan de andere. Ironisch genoeg leek niemand op te merken dat er een giraffe met een korte nek bij hen stond.

Toen ze langzaam de ingang van het gigantische voetstuk naderden, zagen ze lasers en lichten flikkeren aan de andere kant van de deur. Toen ze eindelijk aan de beurt waren om naar binnen te gaan, kon Kim haar ogen niet geloven. Ze werden begroet door een gigantische zilverkleurige schotel met een glazen bovenkant. Er kwamen lichtjes uit elk deel van de schotel, die steeds aan en uit gingen. Veel mensen gingen op dezelfde manier naar binnen als Kim. Met hun mond open van verbazing. Walter reageerde niet onder de indruk op dit alles.

Ze naderden de enorme machine langzaam. Het zachte gezoem dat de hele tijd bijna onmerkbaar aanwezig was geweest, begon plotseling luider te worden. Wat er daarna gebeurde, ging zo snel dat niemand zelfs maar de kans had om een stap achteruit te doen. De hele stalen kolos kwam van de grond en begon boven de menigte te zweven. Af en toe kwam er een klein rookwolkje uit. Het leek niet in goede staat te zijn. Dat weerhield het er blijkbaar niet van om plotseling een straal op de menigte af te vuren, die Kim, Walter en een paar mensen om hen heen greep. Voordat ze het beseften, werden ze de machine ingesleurd, die ver de lucht in vloog, om nooit meer terug te keren.

**ET, GO HOME!
DIT WAS DE FOUTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 30 OM DE
JUISTE TE ONTDEKKEN.**

BEZOEK DE STAD.

Kim besloot om te keren en naar het centrum te gaan. Deze plek was zo groot dat ze er vrij zeker van was dat ze inmiddels ver genoeg verwijderd was van de saloon waar de sheriff naar binnen was gelopen. Ze stak een brug over van de vuilnisbelt naar de veiligheid van de schaduwen die werden geworpen door de enorme gebouwen, waarvan sommige helemaal wit waren geverfd en enigszins leken op een oude Griekse stijl. Het vreemde was dat deze straat vol gaten zat, alsof mensen erin hadden gegraven. Midden in dit alles zag ze inderdaad een vrouw graven. Kim benaderde haar voorzichtig.

‘Pardon, wat bent u aan het zoeken?’ Toen de vrouw haar hoofd ophief, keek ze verbaasd met haar met vuil besmeurde gezicht. Het antwoord had meteen een agressieve toon. ‘Je krijgt deze plek niet! Ik weet zeker dat er hier iets begraven ligt en eindelijk is er

niemand in de buurt. Deze is van mij!’ Ze begon weer als een gek op dezelfde plek te graven totdat ze plotseling een stuk papier vond. Ze blies het stof weg om de naam te lezen die bovenaan stond. ‘Blue Buffalo? Ik ben rijk!’

De vrouw verdween zo snel als ze kon uit de straat. Kim probeerde te begrijpen wat er net was gebeurd. Een deel van haar wilde zelf gaan graven, maar ze had geen idee waar ze moest beginnen. Dus besloot ze uiteindelijk om haar weg te vervolgen. Walter liep nog steeds achter haar aan als een trouwe puppy.

**WIE EEN PUT GRAAFT VOOR EEN ANDER..
DIT WAS DE JUISTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 32 OM VERDER TE GAAN.**

BROADWAY CORRAL.

Na een paar minuten lopen kwam ze bij een soort plein. Dit moest wel de meest lichtrijke plek zijn die ze ooit had gezien. Overal om haar heen hingen lantaarns met gekleurd glas, waardoor ze op reusachtige reclameborden leken. Op een van die lantaarns stond een man op een ladder die de lantaarns een voor een aan het vervangen was. Er kwamen voortdurend koetsen uit alle richtingen aanrijden. Dit was duidelijk een drukbezochte plek.

In het midden van het plein stond een kleine geïmproviseerde hut die in feite bestond uit drie kassa's naast elkaar. Kim liep erheen om het bord boven de kassa's te lezen. Er stond 'Last-minute musical tickets'. Ze had het gevoel dat het goed zou zijn om eindelijk wat stress kwijt te raken, en ze zou zich ook in een donkere ruimte bevinden. Dit was voorlopig het perfecte plan. Kim liep naar de balie. 'Pardon, wat voor muziekgenre spelen ze hier?'

De kassierster kauwde kauwgum alsof dat het enige in haar leven was dat haar leven zin gaf. De vraag die Kim net

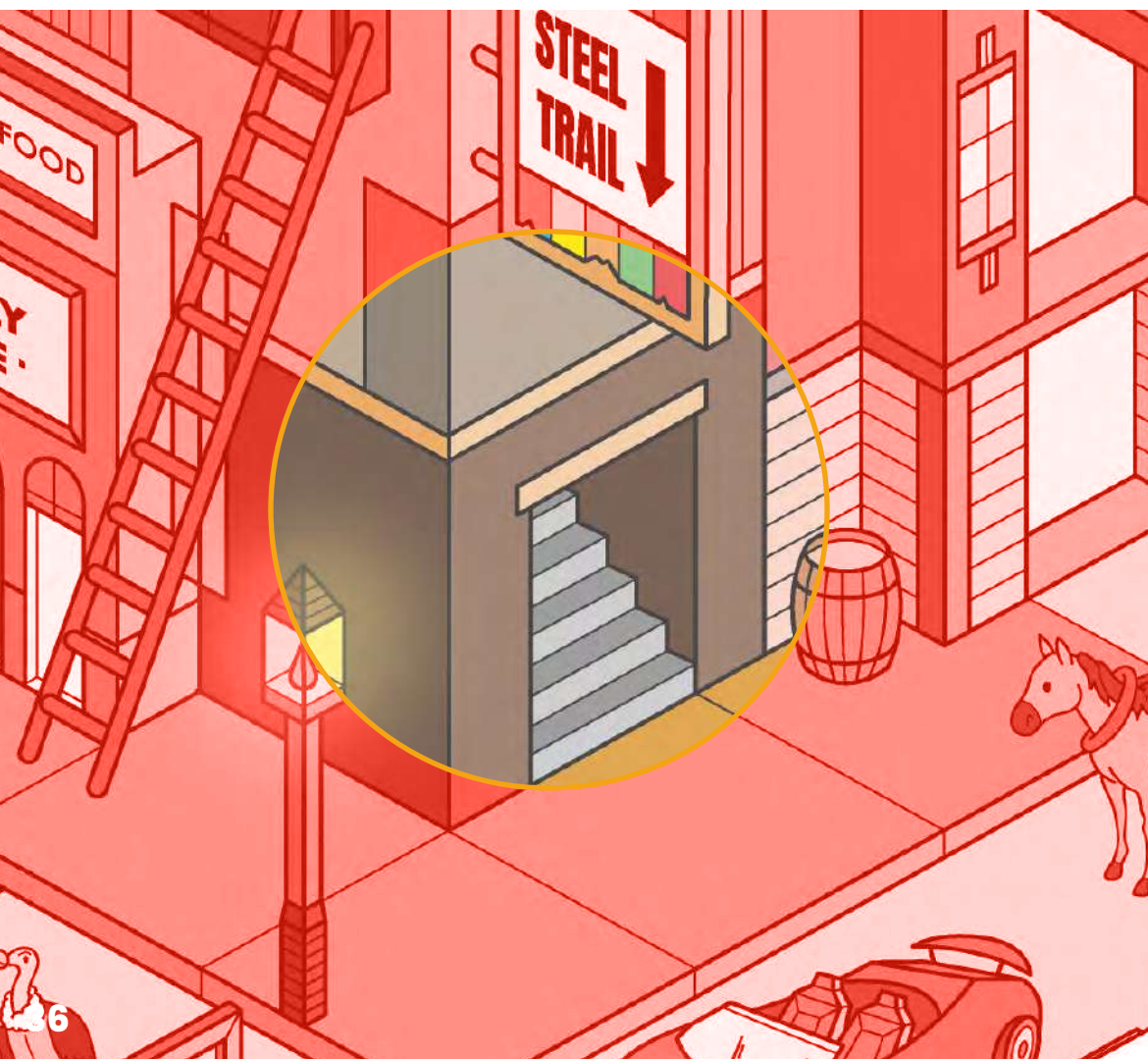
had gesteld, deed haar hoofd omhoog kantelen met een blik in haar ogen die leek te zeggen: 'Maak je een grapje?' Ze stopte zelfs even met kauwen, maar begon enkele seconden later weer verder. 'Het is hardrock, allemaal. Zo is het al jaren.' Dit was niet alleen niet het antwoord dat Kim had verwacht, het deed haar ook twifelen. Helaas verveelde hardrock haar mateloos. Ze bedacht dat ze weliswaar ongeïnteresseerd zou zijn, maar wel veilig. Wat haar echter opviel, was dat dit de allereerste keer was dat ze Walter opgewonden zag.

Gezien haar twijfel keek ze om zich heen om te zien of er nog iets anders te bezoeken was. In de verte zag ze een enorme brug, volledig gemaakt van staal. Die leidde waarschijnlijk de stad uit, dus misschien kon ze zich toch verder verplaatsen naar een plek waar ze uiteindelijk niet zou worden opgejaagd. Of ze kon Walter een plezier doen terwijl ze hier nu toch waren en de show bijwonen.

**TIJD OM TE BESLISSSEN!
GA NAAR DE VOLGENDE PAGINA.**

BEZOEK HET STALEN PAD.

Hoe dichterbij Kim de brug kwam, hoe indrukwekkender deze werd. Dit ding was enorm! Het leek zich kilometerslang uit te strekken. Het aantal rijtuigen dat heen en weer reed was eindeloos. De brug had verschillende bogen, wat bijdroeg aan de indrukwekkendheid van het hele bouwwerk terwijl Kim er vol ontzag langs liep.

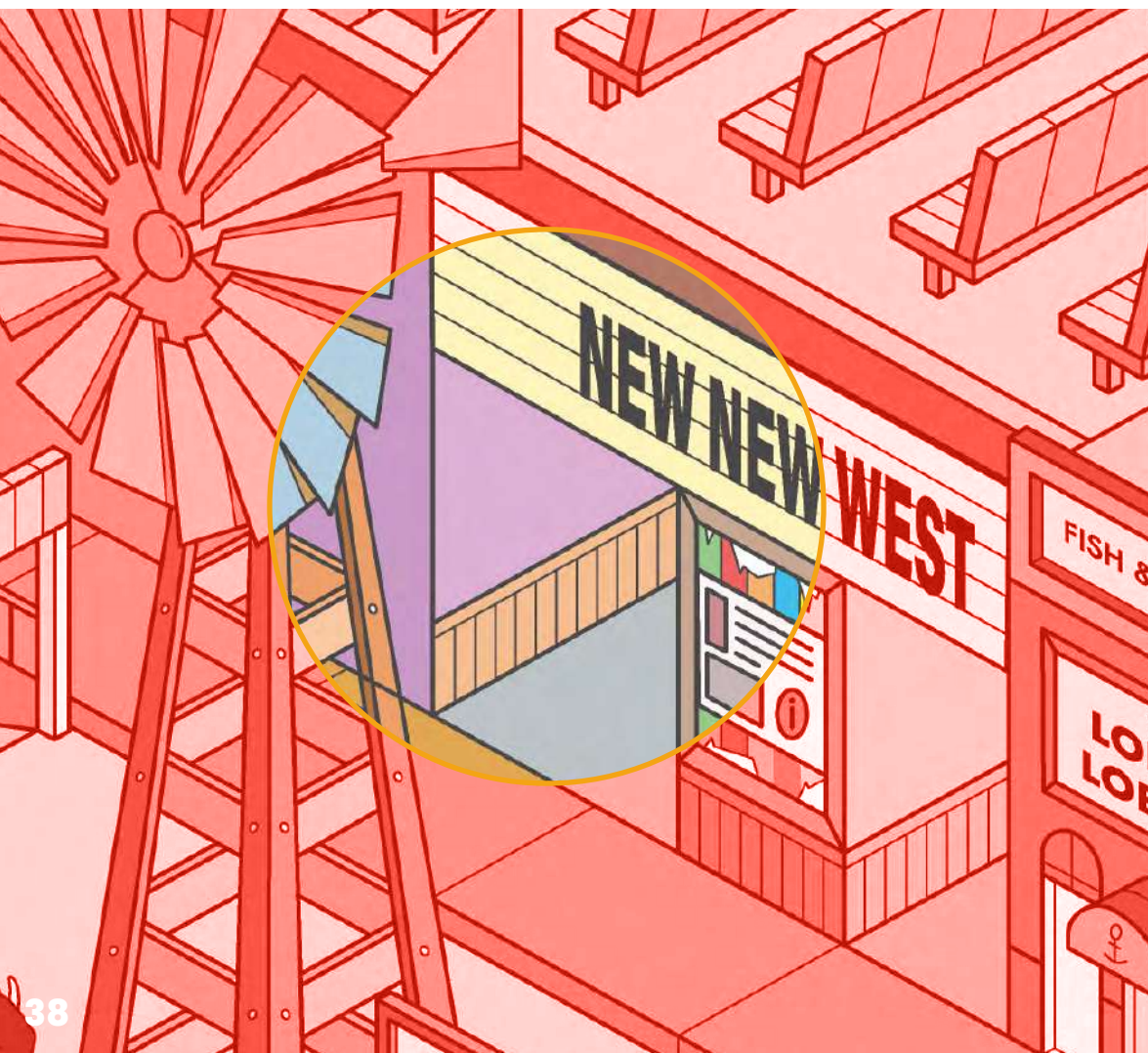
Ze was zo onder de indruk dat ze niet eens merkte dat ze langzaam het einde van het trottoir naderde en op het punt stond de straat op te lopen. Nog maar een paar stappen verder werd ze door een koets tegen haar schouder geraakt. Walter sprong net op tijd achteruit. Kim viel pijnlijk op de grond terwijl de deur van de koets openging en een man met een absurd hoge hoed eruit sprong. 'Gaaf het? Het spijt me dat ik je heb aangereden. Moet je ergens heen? Ik kan je een lift geven om het goed te maken.' Kim hief haar hoofd op en zag een zeer netjes geklede man met een flink aantal ringen om zijn vingers. Toen ze langs zijn gezicht keek, zag ze Walter, die plotseling wit was met bruine vlekken. De arme kerel zag eruit alsof hij een spook had gezien. Nog verder achter Walter stond een van de politievoertuigen. Na een paar secon-

den stilte vanwege de schok, mompelde Kim: 'Ik ben op zoek naar een manier om deze stad te verlaten.' Ze keek nog steeds langs de man heen. Hij had het waarschijnlijk niet gemerkt. 'Geen probleem, mevrouw, ik weet precies de juiste plek. Stap in.'

Kim sprong in de koets en merkte net op tijd op: 'Mijn vriend! We kunnen mijn vriend niet achterlaten.' Ze hield de deur open terwijl Walter, die langzaam weer geel werd, naast haar op de stoel plaatsnam. De paarden liepen een paar hoeken om tot ze bij een gebouw aankwamen met een grote klok en wat vermoedelijk het standbeeld was van een oude god die slangen vasthield, met daarachter een adelaar. 'Alsjeblieft, juffrouw!' riep de rijke man uit. Dit is de snelste manier om hier weg te komen. Als je ooit nog eens onze prachtige stad bezoekt, kom dan zeker even hallo zeggen. Mijn naam is John, John Rockefeller.' Kim stapte uit de koets en terwijl deze wegreed, bewonderde ze het majestueuze gebouw waar ze was afgezet.

**YOU ROCK!
DIT WAS DE JUISTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 40 OM VERDER TE GAAN.**

GA NAAR EEN MUSICAL.

Kim kocht een kaartje voor iets dat 'New New West' heette, met Bill Smitherson, en ging naar de locatie die op het papiertje stond. Ze kwam zonder problemen binnen en toen de zaal donker werd, voelde ze zich veilig. De schijnwerpers gingen aan en het podium werd overspoeld door een fel gele gloed.

De show was extravagant. De kostuums, de mensen, de kleuren. Ze had nooit verwacht dat ze zo'n leuke tijd zou hebben bij het luisteren naar hardrock. Het was absolute waanzin. Scène na scène was gevuld met felle kleuren en actieve scripts. Er waren achtervolgsscènes, gevechten en veel geschreeuw. Op een gegeven moment werden er echte pistolen in het publiek gegooid. Kim besloot er een te houden, voor het geval dat. Je weet maar nooit wanneer het van pas kan komen.

Na ongeveer twee uur was de show voorbij. De lichten gingen weer aan in de zaal en iedereen stond op om

te vertrekken. Walter baadde in het zweet, omdat hij geen seconde stil had kunnen zitten. Hij stond samen met Kim op en sleepte zich achter haar aan. Toen Kim naar de uitgang liep, zag ze bij de deur een doos staan met een bordje: 'Gelieve uw pistool hier achter te laten.' De sheriff stond ernaast om ervoor te zorgen dat niemand met het wapen naar buiten ging.

Kim raakte in paniek en iemand in paniek neemt de slechtste beslissingen. Ze hield het wapen omhoog en richtte op sheriff Roosevelt. Er klonk een luide knal en... verder gebeurde er niets. Iedereen keek haar vol ongeloof aan en sprong snel bovenop haar om ervoor te zorgen dat ze nergens heen kon. Soms komt een gemeenschap echt samen. Onder de stapel menselijke lichamen hoorde ze een gedempte stem. Het was de sheriff. 'Je denkt toch niet echt dat ze echte kogels gebruiken in een theater, hè? Je kunt met me meekomen om een paar dingen uit te leggen.'

**JE HEBT JE LAATSTE NOOT GEZONGEN..
DIT WAS DE VERKEERDE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 36 OM
DE JUISTE KEUZE TE ONTDEKKEN.**

HET PIONIER PLATFORM.

Terwijl Kim de straat overstak om naar dit gebouw te gaan, zag ze plotseling de vele felgele koetsen die heen en weer reden. Hadden ze altijd al daar gestaan en had ze dat gewoon niet opgemerkt? Een van hen stopte om haar voorbij te laten. Op dat moment viel haar blik op het kleine bordje met de tekst 'TAXIKOETS' op het dak van de cabine. De bestuurder had een klein bordje naast zich staan met daarop in rode letters 'Bezet'.

Toen ze bij het gebouw aankwam, kon ze de letters op de voorkant, onder het standbeeld, lezen. Er stond 'Pionier-platform'. Toen ze naar binnen liep, hoorde ze het geluid van stampende hoeven. Dat leek eerst niet vreemd, aangezien ze dat tot nu toe overal in deze stad had gehoord. Het enige vreemde was dat het geluid van onder haar vandaan kwam. Ze liep verder over wat waarschijnlijk de eerste stenen vloer was die ze had gevoeld sinds ze de gevangenis had verlaten.

In het midden van dit gebouw stond een kiosk, volledig gemaakt uit één stuk steen, met een koperen klok bovenop. Er was een grote opening aan

de zijkant met een trap naar beneden. Daarboven hing een groot bord met bestemmingen en een dienstregeling. Ze zag een kleine man achter de muur die de letters op het bord omdraaide. Ze vroeg zich af of hij chocolade had gegeten. Terwijl ze naar hem staarde, hoorde ze een stem achter haar. 'Blijf staan, juffie! Je bent gearresteerd voor illegale tijdreizen en het eten van chocolade.'

Kim draaide zich om en verwachtte sheriff Roosevelt te zien, maar het was iemand anders in een politieuniform die naar haar toe liep. 'Hulpsheriff Alexander Hamilton, mevrouw. Jij bent mijn ticket naar promotie, dus denk er niet aan om je te verzetten.' Kim zag hem, maar keek ook langs hem heen, naar de hoofdingang waar een van die gele koetsen net voor de deur was gestopt. Ze keek naar hem, keek naar de deur en keek naar de dienstregeling die aangaf dat het vertrek elk moment kon plaatsvinden.

**TIJD OM TE BESLISSEN!
GA NAAR DE VOLGENDE PAGINA.**

MAAK NU DIT DEEL
VAN DE PUZZEL.

LOOP NAAR DE TAXIKOETS.

Het verrassingselement zou moeten volstaan. In plaats van zich van de deputy af te wenden, rende Kim recht op hem af. De blik in zijn ogen verraadde dat hij geschrokken was, wat Kims overtuiging versterkte dat dit zou kunnen werken. Ze versnelde nog meer en week pas op het laatste moment naar de zijkant uit. Omdat ze het gevoel had dat ze hem gepasseerd was, maakte de adrenalineboost haar nog sneller en begon ze te struikelen over haar eigen snelheid.

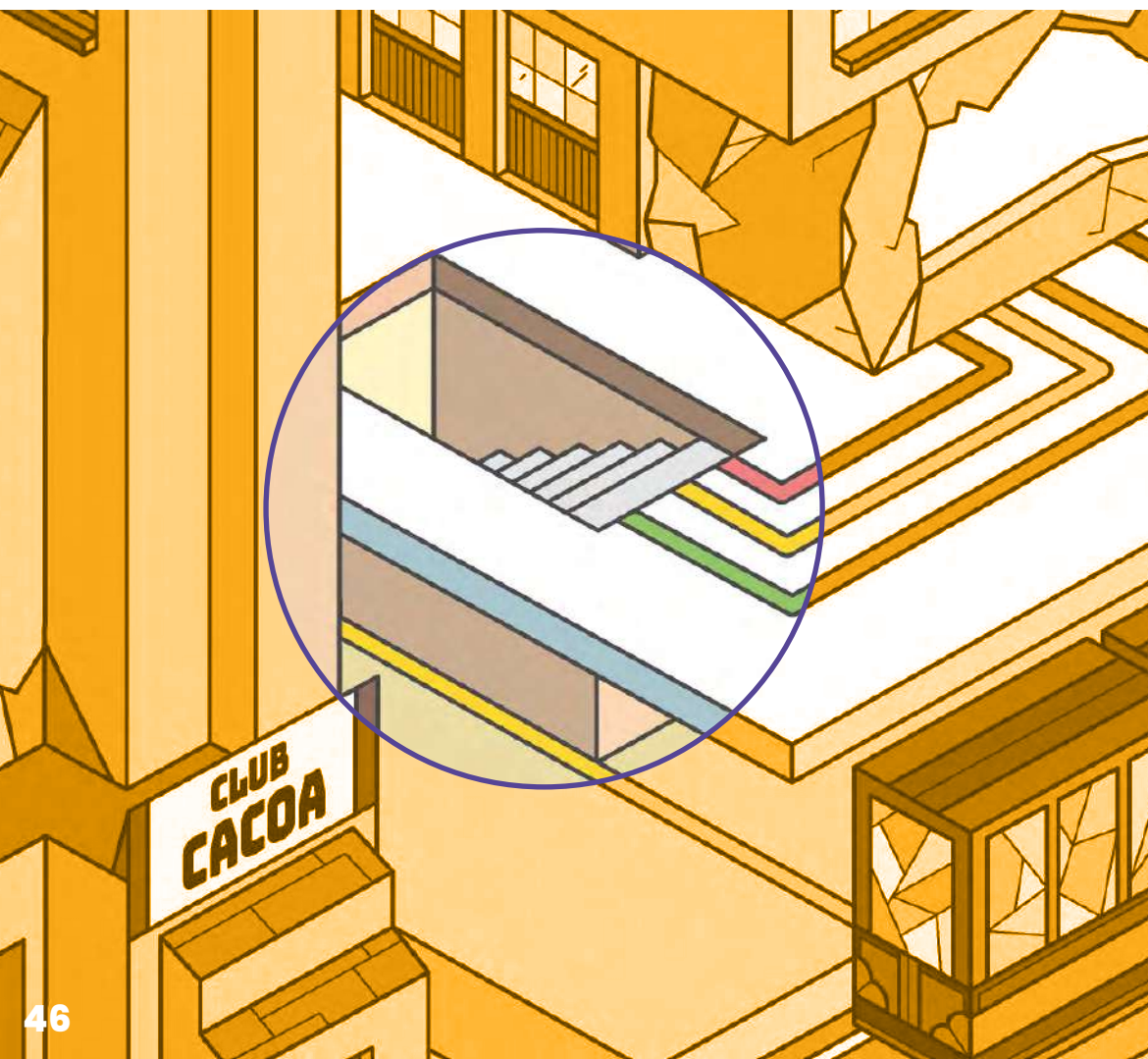
Ze viel voorover terwijl ze rende en ging te snel om te stoppen. Een paar stappen verderop botste ze met haar gezicht tegen het paard dat voor de koets stond. Zowel van de pijn als nog steeds in paniek keek ze achter zich, maar de hulpsheriff stond nog steeds op dezelfde plek, met één verschil: zijn

rechtervoet was naar buiten gedraaid. Hij draaide zich om met een glimlach.

'Ik zei toch dat je nergens heen gaat...' Walter probeerde bij haar te komen, maar verloor zijn hoed tijdens het rennen en op dat moment merkten mensen hem op. Ze omringden hem snel als een stel griezelige aasgieren. Kim zag hem in paniek raken toen hulpsheriff Hamilton naar haar toe liepen haar handboeien omdeed.

**DESTINATION: FAILURE.
DIT WAS DE FOUTE KEUZE.
GA NAAR PAGINA 46 OM DE
JUISTE TE ONTDEKKEN.**

LOOP DE TRAP NAAR BENEDEN.

Om conflicten helemaal te vermijden, draaide Kim zich om en liep naar de trap. Halverwege struikelde ze en rolde ze de rest van de weg naar beneden. Toen ze weer opstond, durfde ze niet achterom te kijken. Ze hoorde opnieuw de hoeven en volgde het geluid naar een van de gangen. Toen ze bij het perron aankwam, zag ze 25 paarden uit de duisternis van een tunnel komen, gevolgd door wat wel de langste koets moest zijn die ze ooit had gezien. Hij had 5 ingangen en 18 wielen aan elke kant.

Zonder aarzelen sprong ze erin. Dit was de eerste keer dat ze zich veilig genoeg voelde om achterom te kijken. Ze zag hulpsheriff Hamilton de trap afrennen. Ironisch genoeg maakte het

feit dat hij niet viel hem aanzienlijk langzamer dan zij. Net toen hij de laatste trede afsprong, gingen de deuren met een vreemd sissend geluid dicht en begonnen de paarden te galopperen.

Ze was ontsnapt. Zonder enig idee waar ze heen ging, of enige interesse in deze kwestie. Op dat moment realiseerde ze zich plotseling dat de andere passagiers allemaal een banaan vasthielden. De willekeurigheid van deze plek werd overweldigend en ze strompelde naar een stoel om op adem te komen. Het bleek dat ze dit net op tijd had gedaan, want dit vreemde voertuig bleef maar sneller rijden. Het enige wat haar bezighield toen haar ademhaling weer normaal werd, was: waar is Walter?

**PERFECT OP TIJD.
DIT WAS DE JUISTE KEUZE.**

En daar houdt ons verhaal voorlopig even op. Kim is nog lang niet thuis, en ze zal binnenkort weer op je hulp moeten rekenen. Waar gaat ze nu heen? Geen idee... of geeft deze puzzel misschien al een paar hints?

DE AFGEWERKTE PUZZEL

Of je nu midden in de puzzel zit of na de grote finale de laatste puntjes op de i zet: gebruik dit als je spiekbriefje, je trouwe metgezel of je geheime wapen.

IK HEB TOTAAL GEEN IDEE

HELP MIJ!
BEGELEID MIJ!
TOON MIJ DE WEG...

Ben je de weg kwijt? Weet je niet zeker waar jij en Kim naartoe gaan? Of heb je de puzzel al opgelost, maar wil je nog even controleren of je geen verborgen aanwijzingen over het hoofd hebt gezien? Dan ben je hier aan het juiste adres! Verspreid over de puzzel zitten verborgen hints die je helpen om de verkeerde paden te vermijden en de juiste te kiezen. Blader door de volgende pagina's om ze allemaal te ontdekken...

DE AANKOMST.

Coolruhfofia

Bij de ingang van de stad staat een oude bar, de Cool Foe. Wie de naam en de toevoegingen zorgvuldig leest, ziet: Cool-ruh-foebiee-uh. Met andere woorden, coulrofobie, of angst voor clowns.

Wanted: clowns

De politie lijkt op zoek te zijn naar meerdere personen. Wie hen herkent, ziet acteurs die beroemde clowns uit de popcultuur hebben gespeeld. Je kunt Heath Ledger, Tim Curry, Jack Nicholson en Bill Skarsgård herkennen.

Mysterieus teken

Op het dak van de oude kerk staat een bord dat duidelijk betere tijden heeft gekend. Op de grond liggen de ontbrekende stukken. Wie de puzzel in elkaar zet, leest: This way (deze kant op).

LONG ISLAND SALOON.

Ennio Morricone

De saloon staat vol met verwijzingen naar films. Ze hebben allemaal iets gemeen op vlak van de soundtrack. Ze zijn allemaal gecomponeerd door Ennio Morricone. Dit geeft aan dat muziek de juiste keuze is.

The Good, The Bad en The Ugly

Nog een knipoog naar diezelfde legendarische componist. Aan tafel zitten drie cowboys: de goede, de slechte en de lelijke. Nogmaals wordt je verteld dat de muzikale weg de juiste weg is.

The right move

Een verhuishwagen staat buiten de saloon te wachten. Op de zijkant staat in letters: The right move (de juiste stap). Een stille bevestiging: deze beslissing is de juiste.

TRAILBLAZER'S BAKEN.

Een beroemde alien

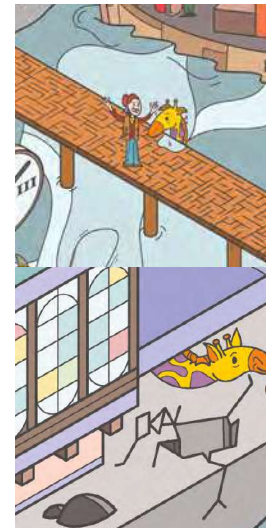
In de rij staat een vreemde maar toch vertrouwde figuur te wachten. Incognito, hoewel de vermomming veel beter had gekund.

Bijna...

Nog een beetje geduld. Het bord zegt 51 minuten wachten op deze plaats. Area 51... Waar hebben we dit nog gehoord?

Klaar voor lancering

Er krult rook op uit de voeten van het standbeeld. De schroeiplekken eromheen zien er vreemd uit, er klopt hier iets niet helemaal.

De juiste richting

Op de kade waar Kim staat, onthult de houtnerf een doolhof. Kies je de verkeerde kant? Het is een doodlopende weg, die je op een dwaalspoor brengt.

Ok, dan...

De scheuren tussen de kuilen fluisteren een geheime boodschap. Kijk goed, en je ziet het: 'oké'. Soms is dat alles wat nodig is.

BROADWAY CORRAL.

Ritme en rivaliteit

Twee straatmuzikanten geven alles in hun favoriete genre. Maar slechts één van hen verdient ook echt wat geld. Rock is niet de juiste keuze. Metal? Dat is mijn ding!

Kogelgaten

In de saloon hangt een poster die reclame maakt voor de musical. Die zit vol kogelgaten. Dat voorspelt niet veel goeds, toch?

Uit de toon

Naast de piano in de saloon ligt een gitaar, die er niet bepaald nieuw uitziet. De gebroken hals is een slecht voorteken.

Ferrum Carbo Line

In de schaduw van het standbeeld komt een boot aan van de rederij Ferrum Carbo, Latijn voor ijzer en koolstof. Twee elementen die samen de legering staal vormen.

Nergens beter dan thuis

Dieper in de stad begroet een reclamebord voor de Ferrum Carbo Line reizigers. Welkom thuis, staat erop. De weg die terugleidt naar waar het allemaal begon.

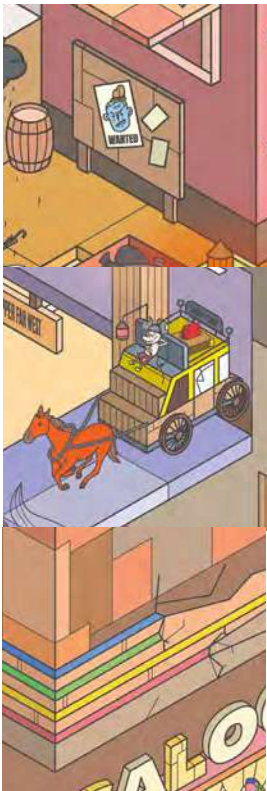
Aandelen en staal

Op het plein geeft de lokale effectenbeurs de actuele koersen weer. Als je goed kijkt, zie je dat veel van de aandelen lijken op chemische elementen. Slechts twee vertonen een stijgende lijn: ijzer en koolstof, opnieuw.

Kleurrijke was

In het steegje aan het begin van de puzzel hangt veel kleurrijke was te drogen. Deze kleurencombinaties komen later weer terug. De combinatie die overeenkomt met de juiste keuze is dezelfde als die op de waslijn waar Kim langs moet op weg naar de saloon.

PIONIER PLATFORM.

Het gele gevaar

Op deze opsporingsposter staat een nogal gevaarlijk persoon afgebeeld. Als je goed kijkt, zie je hem misschien de stad in rijden. Ik zou hem maar uit de buurt blijven.

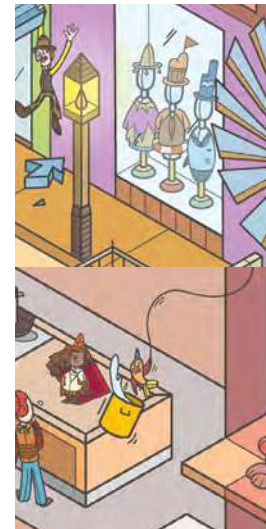
Bekende gezichten

Misschien is het aanhouden van een taxi niet de veiligste keuze in deze stad, aangezien de meeste taxi's worden bestuurd door gevangenen uit de gevangenis die we tijdens ons eerdere avontuur hebben bezocht.

Walk the line

Boven de salon geven vier gekleurde lijnen de metrolijnen in de stad weer. Alleen de gele lijn loopt helemaal door; de andere lijnen zijn onderbroken. Geel is de juiste keuze.

WILLEKEURIGE AANWIJZINGEN.

Gekleed om te misleiden

De sokkels van deze etalagepoppen wijzen op goede en slechte keuzes. De kleding die ze dragen is van enkele inwoners van de stad en helpt je bij het nemen van beslissingen. Rood is fout, groen is goed.

De onfortuinlijke vis

Deze ongelukkige vis duikt af en toe op in de stad. Het geluk is nooit aan zijn kant. Wanneer je hem ziet, geeft de vis, zich van geen kwaad bewust, een verkeerde beslissing aan.

OH NO!

Heeft je kat, hond of kind een stukje van je puzzel opgegeten?
Geen zorgen, neem gewoon contact op met Emma:
emma@puzzleinabag.com

OH YES!

Gebruik deze code voor 10% extra
korting op je volgende aankoop
op www.puzzleinabag.com

PIAB10

Follow us on social media

ONS TEAM, ONZE MISSIE

We zijn een jong team, op missie
om de puzzel opnieuw uit te vinden.

Wij geloven in hun creatieve kracht: via hun werk geven de ontwerpers een kritische en visueel indrukwekkende weergave van de gekke wereld waarin we leven. Ervaar de beelden die zij creëren door de puzzel te maken.

- 🧩 Out of the box-denken
- 🧩 Ontworpen in België
- 🧩 Elke designer krijgt een eerlijke vergoeding
- 🧩 Geproduceerd in Europa

piab
puzzle in a bag

— .
SPELLMAKERS
play with magic ■